

[Hilmar Baunsgaard.]

overhovedet penge i det budget, finansministeren har stillet op til at klare det? Eller skal vi så regne med yderligere stigning i de her foreslåede skatter? Og skal det så være den samme tendens: en yderligere forstærkelse af progressionen? Jeg tror altså, det er nødvendigt at se dette i sammenhæng med de foreliggende lovforslag.

Så kan jeg ikke lade være med at sige én ting mere. Jeg har forstået, det er regeringens hensigt, at vi senere skal tage stilling til spørgsmålet om de overgangsregler, der skal gælde ved kildeskattens indførelse. Vi har jo, det kan vi vist være enige om, på en ubehagelig klar måde alle stiftet bekendtskab med vanskelighederne, når man går fra det ene skattesystem til det andet, og vanskelighederne med de overgangsregler, der skal skabe nogenlunde ligestilling. Det har vi konstateret med skattefradragreglens afskaffelse.

Vi vil jo nok komme til at konstatere noget i retning af det samme, når vi skal til at lave overgangsregler for kildeskatten. Jeg beder finansministeren — ikke at han skal besvare det i dag — men jeg beder ham overveje, om ikke det var klogt at gøre 1967 til det skattefrie år i stedet for 1968, sådan at den skat, vi beregner på grundlag af indkomsten i 1967, bliver en formel, en faktisk forlods beskatning af den indtægt, vi har i 1968. Derved tror jeg finansministeren slipper lettest over sine besværligheder med de nye overgangsregler, når kildeskatten skal træde i kraft; vi ville på en ikke helt ubekvem måde måske også kunne komme til at lette vores overgangsregler ved skattefradragreglens afskaffelse.

Jeg beder finansministeren overveje dette — jeg forlanger som sagt ikke et svar i dag, det synes jeg vil være urimeligt — for der er muligvis svagheder i et sådant forslag, som jeg ikke har tænkt på. Jeg synes bare, det ville være godt, om vi fik det med i overvejelserne, og hvis det skulle ende dér, har befolkningen i hvert fald krav på relativt tidligt at få det at vide. Følger vi den vej, må vi i hvert fald sige, at så har spekulationen i at flytte indtægterne mellem 1967 og 1968 ikke fået samme frie råderum, som hvis man igennem mere end 1 år ved, at det er 1968, der bliver det faktisk skattefrie år.

Der er altså mange ting, der skal ses i sammenhæng, og jeg har med disse bemærkninger antydnet, hvor vi mener hovedinteressen må koncentreres i det kommende udvalgsarbejde. Jeg håber, at vi i modsætning til forårets forhandlinger kan nå et mere omfattende forslag om disse meget, meget vigtige skatteforslag, men det vil nok forudsætte, at man ikke sådan helt totalt og alt for bastant afviser de tanker, jeg her har gjort mig til talsmand for.

Niels Westerby: De foreliggende lovforslag, det ene om en udskrivning af statskat og det andet om et folkepensjonsbidrag, forudsætter en samlet udskrivning i året 1968-69 på 8½ milliard kr. Det er omkring halvdelen milliard kroner mere end i det foregående år. Jeg har forstået på finansministeren, at denne udskrivning af skatter bygger på en forventning om, at finansåret 1968-69 vil udvise en udgiftsstigning for staten på ca. 3 milliarder kr.

Denne bedømmelse hænger nøje sammen med det finanslovsforslag, som skal fremsættes inden den 1. december i år; jeg kender ikke baggrunden for denne vurdering af en nødvendig forhøjelse på 3 milliarder kr., og derfor kan hverken liberalt centrum og vel heller ikke noget andet parti her i tinget tage stilling til statsbudgettets højde i forbindelse med udskrivningslovsforslaget. Vi må vente med at tage stilling til det spørgsmål, til finanslovsforslaget foreligger, og vurdere, om det virkelig er nødvendigt, at budgettet stiger 3 milliarder kr., eller om der her eller dér kan indhentes besparelser. Jeg vil da gerne indrømme, at jeg forventer ikke, at der kan vindes de store ting i den forbindelse, men ethvert ærligt forsøg må naturligvis blive gjort.

Nu bygger udskrivningsforslaget på denne forøgelse på 3 milliarder kr., og jeg vil bruge det som udgangspunkt for en vurdering af lovsforslaget. Dér vil jeg som en helhedsvurdering sige, at vi er utilfreds med dette lovforslag. Vi har den principielle opfattelse, at staten bør føre en politik, der opmuntrer til at gøre en indsats, til at arbejde og producere, og at de nødvendige skatter fortrinsvis skal indhentes over forbrugsbeskatningen. Det vil med andre ord sige, at vi anlægger det synspunkt, at også skattelovgivning og skattesatserne bør